

Ավետիք Իսահակյան

Ամառվա կապույտ, անդորր գիշերին

Ամառվա կապույտ, անդորր գիշերին,
Ժայռի կատարին նստել եմ մենակ՝
Հայացքս հառած նիրհ մտած ծովին:

Լո՛ւտ է ամեն ինչ և ամենուրեք.
Ժամանակն՝ անշարժ, և ողջ տիեզերք
Լցված խորագգաց, խորին լռությամբ:

Պա՛հ երանավետ և նվիրական,
Անհուն լռություն տիեզերական:

Ե՛ս տեսնում եմ ինձ, ե՛ս լսում եմ ինձ
Ե՛ս զգում եմ ինձ, ճանաչում եմ ինձ:

1940